

Et arbejdspsykologisk mirakel.

Hellere dø af grin end af en blodprop

Min gamle ven Hugo har aldrig, så vidt jeg erindrer, været nogen succes. Hverken privat eller på sit arbejde. Han var typen, der altid stillede sig stædigt på bagbenene, når vi holdt møder. Han var den der ignorerede sine kollegaers ideoplæg, afbrød og talte ned til andre med en tydelig ”jeg-alene-viden” holdning. I sidste ende kunne han gå til personligt angreb eller komme med trusler. De ansatte blev mere eller mindre stressede af hans adfærd. Og jeg har da også hørt, at Sonja Skovmose – til sidst sagde sit job op.

Hun var helt slidt ned til sidst. Hun viste sig sjældent til morgenmøderne, hvor alle normalt var samlet. Hun arbejdede intenst og lagde mange kræfter i at få sit område til at fungere, hun arbejdede også når vi andre gik hjem. Sagde dårlig nok farvel.

Indimellem havde hun i forsigtige vendinger klaget til kollegaer, over den måde hun blev behandlet på. Det hele virkede uoverskueligt, men hun gjorde da hvad hun kunne. Aldrig havde hun sagt nej til arbejde, eller ekstravagter, og tålmodigt fandt hun sig i – gang på gang – at blive afbrudt, når Hugo stak hovedet ind for at bede hende om noget, som var mere vigtigt (iflg. Hugo). Og hvad var takken? Arbejdsbyrden var for stor, men der var ingen forståelse for det arbejde *hun* gjorde. Aldrig fik hun nogen form for information, og hun måtte dagligt bide al sin vrede i sig. For det nyttede alligevel ikke noget, mente hun. Til sidst gav hun op.

Et mirakel

Forleden dag mødte jeg Hugo på gaden. Han vinkede med begge arme og smilede bredt da han genkendte mig.

”Davs du gamle” startede han, ”hvordan går det egentlig med dig? Du ser godt ud”!

”Det går fint”, svarede jeg – fordi – det gjorde det.

”Men hvad med dig?”

”Ja ser du, jeg har fået nyt arbejde. En herlig arbejdsplads kan du tro. Noget helt andet.”

”Det kører bare på skinner”, fortsatte han.

”Det er en institution med menneskelig trivsel på højt niveau. En ledelsesstruktur som giver mulighed for at alle kan overskue deres arbejdsområde, og hvor vi alle kender forventningerne, fordi vi selv er med til at tilrettelægge.”

Hans begejstring kender ingen grænser.

”Jeg har selv været med til at lave den nye struktur. Det var et rent kaos før i tiden – ja igennem flere år tror jeg. Alle var utilfredse – og det måtte der jo gøres noget ved”.

”Nye folk – nye tanker!”

”Nå ” – svarede jeg (Det var det mest intelligente, jeg lige kunne finde på i farten).

Konflikt

Pludselig – mens vi stod og snakkede – fik Hugo et skub, så han nær havde tabt balancen. En lang lømmel kunne ikke få plads nok på fortovet. ”Gamle idiot” snerrede han efter Hugo.

”Mener du virkelig det?” spurgte Hugo i en fast men rolig tone.

”Ja- gu’faen” svarede lømlen og stak sin højre langemand frem foran Hugos næse, så han nær blev skeløjet.

”Prøv engang og hør!” sagde Hugo tålmodigt.

”Jeg står *her*”. Fylder det halve fortov. Du går dér på den anden halvdel. For mig at se, har vi plads nok begge to, og jeg kan ikke se problemet. Men hvis du vil forklare mig det lidt nærmere, kan det jo være at du kan overbevise mig”. (Stadig rolig og venlig)

”Øh! Bøh”.... – svarede lømlen, gav Hugo et let klap på den ene skulder og forsvandt i en let gang han ad gaden.

”*Hold da helt op !*” – var mit umiddelbare udbrud.

”I gamle dage var du da gået helt agurk”

”Ja gamle dage” sukkede Hugo og smilte hen for sig. Det er i virkeligheden ikke så mange år siden, men jeg skal fortælle dig en historie”:

”Du husker jo nok den institution hvor jeg var leder. Det gik ikke særlig godt - vel”?

”Og jeg var heller ikke særlig populær, vel”?

Jeg var simpelthen en arbejdsnarkoman og en kynisk teoretiker uden omtanke for andre mennesker og uden omtanke for mig selv og min familie.

Straffen

”Straffen udeblev da heller ikke. Jeg fik en blodprop, blev indlagt – babu! men overlevede heldigvis, som du ser”.

Han smilede bredt.

”Når man sådan har set døden i øjnene, får man et chok. Det kan du godt tro. Man begynder at tænke lidt over tingene – eller skal vi sige livet – eller mere præcist *livskvalitet*.

”Ved du hvad det er ? Det er forskelligt du – fra menneske til menneske.

For mig er livskvalitet et arbejde hvor alle trives og hvor problemerne bliver løst med det samme. Et arbejde der føles som en leg og et privatliv som fungerer. Baglandet skal være i orden. Har jeg ikke ret”?

”Joh”.. svarede jeg, men hvordan har du fundet ud af det”?

”Jeg var på et kursus. Noget med – *forandringen begynder med dig selv* – tror jeg det hed. Her lærte jeg virkelig noget. Det var som om der gik et lys op for mig omkring nogle ting, som jeg godt vidste, men som jeg stille og roligt havde glemt i hverdagens travle atmosfære. Og derfor kan jeg også klare konflikter og hverdagens små og store prøvelser på en konstruktiv måde”.

”Ja – vidste du, at man kan *lære* noget af en konflikt”?

(Jeg stod bare og måbede)

”Nej – vel. Men sådan er det. I dag bliver jeg altid glad, når jeg møder en konflikt, for jeg *ved*, at jeg kan lære noget ved det. Og det er da ikke dårligt” ?

Tit oplever jeg folk blive temmelig forbavsede, efter de har skældt mig ”hatten fuld” for et eller andet. For jeg udstråler helt sikkert en sand glæde og forventning til det, vedkommende vil fortælle.

”Når man sådan vender tingene om, bliver det jo spændende og udfordrende. Kan du se det”?

Ja... jo, det kunne jeg da godt se.

”Livskvaliteten – fortsatte han. Den bliver dårlig, når man arbejder og oplever på en måde, som man dybest set ikke har lyst til, og når man har nogle ønsker, som man glemmer at lytte til.

Man kan simpelthen få ”ondt” i sin livskvalitet – det var *det* jeg blev syg af.

Og hvis man – som jeg gjorde – stresser sig mere og mere op, glemmer at lytte til både sig selv og andre. Til sidst mister man bevidstheden om de valg man tager, og måden man prioriterer sin hverdag. Det ender galt.

Man mister balancen og bliver udbrændt.

Det er noget af det, jeg har lært”.

”Nå men jeg skal hjem til konen”. Hugo gav mig et let knus.

”Ha’ det rigtig godt – du gamle. Ja jeg *mener* det. Du var alle tiders kollega, det husker jeg altid på”.

”Går det godt med konen”?. Når jeg lige at få spurgt.

”Hun skred”, svarede Hugo. ”Og det kan jeg godt forstå”. Jeg var så egocentreret og stresset, at ingen kunne holde ud at være i nærheden af mig. Og det gik nok værst ud over hende”

”Men jeg blev gift igen sidste sommer – med Sonja – du ved, Skovmose, hende der var socialpædagog – du ved”.

”Vi mødte hinanden på det kursus, som jeg fortalte dig om”.

”Nå, jeg må hjem. Vil du forresten køre med? Jeg holder lige rundt om hjørnet”.

”Ved du hvad det *i virkeligheden* er”? Spurgte Hugo og pegede på en Citroën lidt længere henne ad gaden”.

”En bil”, svarede jeg kvikt.

”Nej”, grinede Hugo. ”Det er i virkeligheden en citron, som fik chancen – og tog den”.

”Det gjorde jeg også”.

Pludselig kimer mit vækkeur. Klokken er halv syv.

- En ny dag truer

Phillip Maleschyn

Copyright.